

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

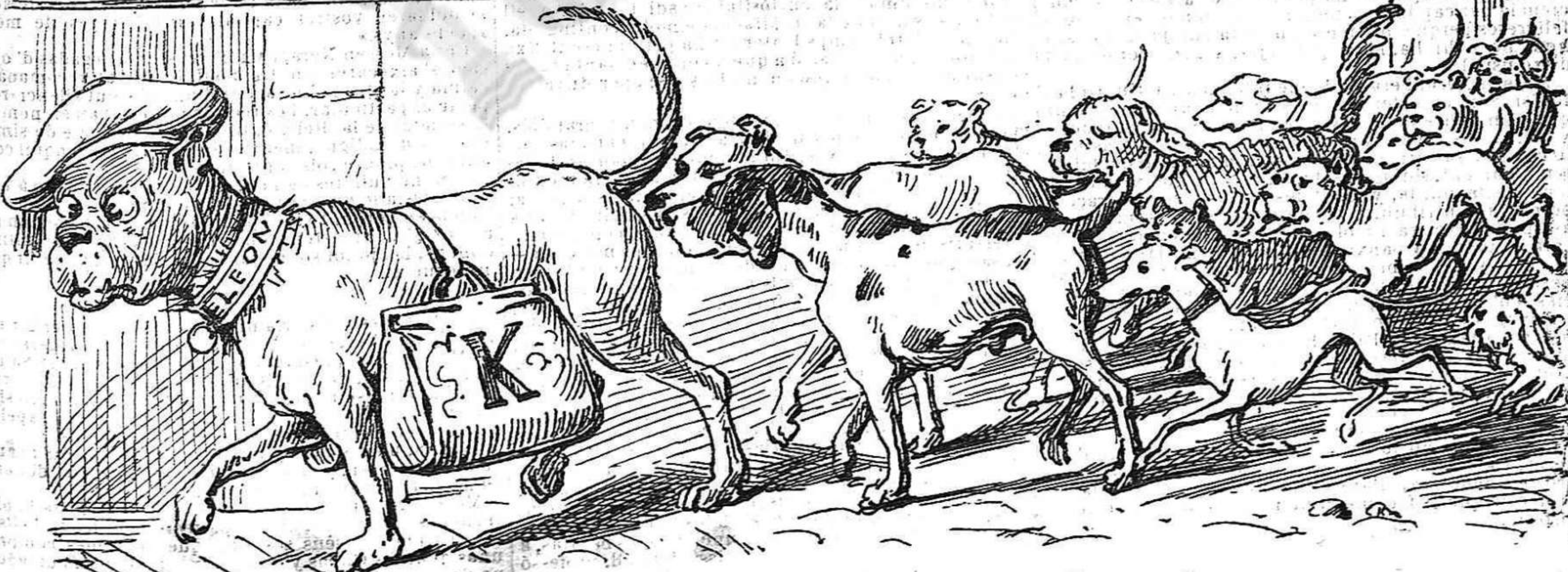
Aquest número 10 cèntims de pesseta per tot Espanya

Fora d'Espanya: fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

La arribada de D. Antón y 'gos

Com amich qu' es dels carcundas,
 ha arribat portant la boyna;
 y encara hi ha gamarussos
 que 'l saludan y l' enrotllan;

pero, en cambi, com que 'ls gossos
 bon nàs ne tenen de sobras,
 ensument al León; diuhen:
 —Se 't acaba la virosta.

Y 'ls conservadors se fregan las mans de gust al veure com consentim que 'ls desgarrats sayons posan 'l I. N. R. I. dalt de la creu ahont mort ignominiosament lo sufragi universal.

P. K.

TUPINADAS

Ja hi pot haver sufragi universal, y lleys, y liberals institucions; ja hi pot havé 'n materia d' eleccions lo mes gran entusiasme electoral. Ja hi pot havé un complet Códich Penal per castigar infames coaccions; ja hi pot havé la mar de precaucions per que sigui lo triunfo ben legal; que si está lo pais mal governat per un partit que's diu conservador, es ben inútil tot lo legislat, pulg qu' en tota elecció, no hi há temor: sempre, si, per la pulcra Autoritat serán las tupinadas de rigor.

C. CLARIS.

FABRICACIÓ D' ENTUSSIASME

SONAN los timbres del telégrafo. —Senyor Villaverde: Demà 'l senyor Cánovas arribará á Madrid: A veure si se li fa una entrada que esborri 'l mal efecte d' aquellas xiuladas famosas.»

Lo ministre de la Governació y 'l governador de Madrid tenen una conferencia. —Demà arribará 'l President del Consel de ministres. —Perfectament. —Adopti totas las midas necessarias pera combinarli una petita apoteosis. —Se farà aixis. —Seqüestri tots los tomátechs, patatas y demés hortallissas parecudas. —¿Per qué? —Per evitar que quan éll entri li tirin pèl cap.

—Está molt bé. —Prohibeixi aixis mateix terminantment la venta de xiulets y pitos. —¿Y flautas? —De las flautas no 'n digui res. Un toch de flauta es una mostra de simpatia. —Corrent. ¿Té alguna cosa més que manar, senyor ministre? —No senyor. De tots los demés detalls de l'arribada ja se 'n cuydará vostè, per que suposo que de sobras sab lo qu' en semblants cassos ha de ferse... —Si, senyor; si, senyor: deixiho per mí.

En tots los ministeris, direccions, establiments oficials y dependencias públicas hi ha un barullo extraordinari.

Los jefes se dirigeixen als seus subordinats y 'ls disparan aquesta arenga: —Sapiguent, senyors, que demà arriba á la cort 'l ilustre patrici que 'ns dona las bessas, 'l eminent jefe del ministeri D. Anton Cánovas del Castillo, tinch 'l honor de comunicarlos la noticia, esperant que tots vostès acudirán á la estació á rebrel y á cridarli ¡viva! en la inteligencia de que 'ls que fassin lo pagés y deixin de rendir al digne Mónstruo que 'ns proporciona 'l ranxo aquesta mostra de carinyo y deferencia, corran lo perill de trobarse cesants quan menos ho esperin... ¿Ho tenen entés?... ¿están conformes?

Comensan las reclamacions y observacions. —Jo tindria molt gust en anarhi, pero la meua levita es tan tronada... —N' hi deixarán una de nova. —Jo també hi vendria, pero aquest sombrero... —N' hi deixarán un de nou. —Lo mateix dich jo; pero ab aquest calsat tan deplorable... —N' hi deixarán un de nou. —Senyor jefe: jo tampoch hi faria falta; pero 'l cap me fa tan mal, que 'l cervell sembla que 'm bulli... —N' hi deixarán un de nou.

Los comissionats del ministeri recorren las cotxerías, celebrant contractes al per major. —¿Quants carruatjes té disponibles? —Sis. —Quedan llogats per demà. —¿Per ahont? —Per anar á rebre en Cánovas á la estació. —¿Ahont pujarán los senyors? —¿Quins senyors? —¡Los que ocupin las carretel-las! —¡Ah! Aixó es cosa de vostè: vostè ho ha de posar tot; cotxes y personas que 'ls ocupin. —¿Es dir que?... —Si, senyor: busca setze ó divuyt individus que no vajin gayre tacats, los coloca dintre dels carruatjes... y cap á la estació á esperar al President.

L' endemà arriba 'l Mónstruo y al baixar del tren sonan tres vivas.

ELENA SANZ Y 'LS SEUS FILLS

(Vegis lo article UN GRUPO, págs. 4 y 6.)

Durant la elecció

Ja ha comensat la batalla, la batalla electoral; ja ha comensat la comedia del sufragi universal. Lo candidat que parlava de probitat y honradés se llença á lluytá ab tal impetu que no's detura per res. Fa trenta mil tropelias, toca trenta mil ressorts, falseja totas las listas y ompla las urnas de morts. S'avé ab la banda contraria, pacta ab los seus enemichs y conjumina en la sombra tota mena d' embolichs. S'acaba la gran comedia, vé l'última operació, treu l'acta que porta feta y apa ¡zeros que te crió! ¡Tants mils vots de majoria! ¡Tants mils vots! ¡aquí está escrit!... ¡Lo candidat, l'home digne, ha resultat elegit!

Després de la elecció

—«Gracias—diu seguint la broma lo novíssim diputat:— ¡gracias, electors simpáticos que'ls vostres vots m'heu donat! »Ara veuréu ab mos actes com no escatimaré res per treballá en favor vostre ab zel y desinterés.»

**

Diputat fill del xanullo, ab la trafica elegit, ¿que't pensas que som tan tontos? ¿que't creus que'ns mamem lo dit? ¿Pescas l'acta per uns medis que de nets no'n tenen res, y ara vols engatusarnos ab lo teu desinterés? Diputat fill de la trampa, ¿tens cap tia?

—Si senyo. —Donchs, vés... ¡contaho á ta tia!... Potsé ella't cregui... ¡Jo no!

C. GUMÁ.

Al pujar al seu cotxe, 'l rodejan los empleats del calsat nou, la levita nova y 'l barret nou. Quan s'encamina á casa seva 'l segueixen los carruatjes contractats ab los amos de cotxerías. Y cinch minuts més tart los fils telegráfichs envian á tota Espanya un despaig que diu poch més ó menos: «D. Antón ha entrat á Madrid. Arribada triunfal. Ovació inmensa y expontánea.»

FANTÁSTICH.

LO DIPUTAT PROVINCIAL

Avants de la elecció

Aquí 'l tenui, Noble apóstol del sufragi universal, va recorrent lo districte buscant forsa electoral. ¡Si n'aboca de discursos! ¡si'n pronuncia d'oracions! Escolteu sas repetidas hermosas declaraciones: —«Jo vinch á redimi 'l poble, jo vinch aquí disposat a restablir en son imperi la santa moralitat. »Tot aquest conjunt d'abusos que'ns rosegan lentament; tots aquests gatuperis que veyém continuament; tot aquest fondo de crápula que avuy hem de suportá, elegiume, y jo us prometo que desapareixerá. »Ja veureu com la provincia mudará de direcció y será digne modelo de recta administració. »Ja veuréu com mos esforços conseguirán ben aviat que per tot surin y brillin l'honor y la probitat. »Electors d'aquest districte: ma bandera es la honradés, y ja tots sabéu de de sobras que cumpleixo lo promés. »Elegiume, deume apoyo, feume diputat d'aquí y desde ara us asseguro que no us queixaréu de mí.»

PESAR de las antipatías que fá molt temps reynan entre Italia y Fransa, ha bastat la presencia de la Esquadra francesa en las ayguas de Génova, ahont se celebran unas grans festas en honor de Colón, perque 'ls italians y 'ls francesos fraternissin, donantse mútuas mostrás de la més gran estimació.

Bó es que 'ls barcos de guerra, que tants diners costan, serveixin per un objecte útil. Mes val que 'ls formidables canóns s'emplehin per fer salva, en lloch d'emplearlos pera fer desgracias. ¡Ditxós será 'l dia que la marina de guerra puganaomenarse ab justicia marina-de pau.

Lo secretari del govern civil de Salamanca exigía que una empresa de teatros de aquella ciutat li facilités tres butacas de arrós pera totas las funcions.

La empresa s'hi vá negar y 'l governador, sense encomenarse á Déu ni á n'en Cánovas, vá suspendre las funcions de aquell teatro.

Aixis es com se governa l' Espanya conservadora. Los que no's poden dedicar al banch... d' Espanya, se dedican á las butacas dels teatros.

En celebració del IV Centenari del descubrimient de América, estém preparant la publicació de un gran número extraordinari, digne rival del que ab tant éxit donarem á llum quan la celebració del milenari del nostre períodich.

Setze grans planas de text y de dibuixos originals alusius á la festa, degut aquell á notables escriptors y aquests últims á distingits artistas, y 'l tot contingut dintre de una espléndida cuberta... tal es lo que 'ns proposém publicar.

Quedan convidats los nostres colaboradors á pen-

Lo clero y las instituciones

«Procura que la téva mà esquerra no sàpiga lo que fá la dreta.»
(L' Evangeli, tal com ells l' interpetan.)

Alegoría electoral

«Qui no té vergonya tot lo mon es seu.»

per l'alt càrrech que han desempenyat en la governació dels pobles.

Per altra part no es cosa de avuy lo consignar certes debilitats régias.

Recorréu los anals d' Espanya y de tots los pobles que tenen historia, y 'ls trobareu plens de capritxos de aquesta mateixa classe. Molts han sigut los reys que han tingut á bé anarse á explayar fora del camp acotat del matrimoni. Y algunas vegadas lo fill bastant ha desempenyat en la vida pública dels pobles un paper tant ó més brillant que 'l fill legítim. Parli sino D. Joan de Austria, l' héroe victoriós de la memorable batalla de Lepanto.

Succehia aixó en aquells temps que 'ls reys no 's donavan de menos de tenir fills de aquesta classe, y en virtut de sa soberana voluntat sabian elevarlos y enalitzarlos, respectant en élls sa propia sanch augusta, á despit dels debers que imposa lo sant sacrament del matrimoni.

Los fills de Elena Sanz, que portan marcada en sa fesomia 'l sello de la seva paternitat, si haguessen viscut, per exemple, en temps de Carlos I, gosarian sens dupte de las més altas preeminencias, y serian considerats en las elevadas esferas com á sers dotats de la més distingida aristocracia.

Desgraciadament los temps han cambiat. Y apart de la mudansa dels temps, los infelissos ván tenir la desgracia de perdre á son pare, á son progenitor poderós durant la seva més tendra infancia.

*
**

¡Desgracia horrible per élls!
Devent habitat en un palau viuhen modestissima-

ment fora de la patria de sos pares, en una habitació reduhida y molt humil de la gran capital de la República francesa.

Hi ha més encare: los amichs més íntims de aquesta familia desgraciada pretenen que 'ls infelissos passan verdaders apuros pera satisfacer sas més apremians necessitats.

Los periódichs parlaren fá alguns mesos de haverse presentat á la distingida artista Elena Sanz l'intendent de una Casa reynant avuy en un cert pais d' Europa, proposantli la celebració de un contracte verdaderament especial.

En virtut d' ell, Elena Sanz, com un tribut de respecte á la memoria de cert elevat personatge emparentat ab los seus fills, devia obligarse á renunciar pera sempre més á la escena, y á no buscar per res, ni de cap manera la paternitat de dits sos fills.

En pago de aquests compromisos se li oferia una suma bastant considerable ó suficient quant menos per que ni ella ni 'ls seus nens coneguessin may los horrors de la miseria, ni las privacions de la necessitat.

Sembla que la cantant, que dit siga de pas, conserva encare sa hermosissima y poderosa veu á través de las vicissituds y dels anys, se negá á suscriure aquelles proposicions considerantlas leoninas y poch convenientes als interessos dels seus fills.

Y fins cregué qu' era més digna d' ella y d' élls veure de guanyar lo seu pa de cada dia, presentantse novament davant del públich, que tan grans aplausos ha prodigat sempre á sas envejables condicions de artista.

Aquest rasgo de noblesa 'l compendrán ben bé totas las personas dignas y delicadas.

Y ara prou.

Aquestas ratllas creyém que bastan per acompanyar lo grupo de las tres personas que avuy publicuem en las columnas de LA CAMPANA DE GRACIA, y que per primera vegada figuran en un paper públich, gracias a la diligencia que 'ns hem donat fins á conseguir los medis necessaris pera correspondre al interés dels nostres estimats lectors —R.

SERÁ UNA CEVA

Jo francament no m' empasso lo que molts, per or de lley, per qué no pot se' un payasso home mes format que un rey?

Potser fora 'l pobre artista en lo trono, un rey formal: y un rey posat á la pista payasso-fenomenal.

Rey que fa cumplir la lley ab la rahó del trancasso, francament, resulta un rey mes ridicul que un payasso.

L' uu ha de viure fent riure y fent riure ha de menjar, y l' altre en cambi per viure á quants y quants fa plorar!

Jo, francament, no m' empasso lo que molts, per or de lley per xó igual me fa 'l payasso que 'l pobre, 'l Papa y 'l rey.

L' HEREU D' HORTA.

Viatje de D. Práxedes

—¡Ay que 's crema!... ¡Ay que 's crema!...

LAS FESTAS DE BARCELONA

I no fos la tanca provisional aixecada al Parch para evitar que 'l públich se tiri sobre las fieras ó las fieras sobre 'l públich, ningú coneixeria que á Barcelona 's preparan grans festas.

També—es veritat

—hi ha unas barraquetas de fusta prop del Pla de Palacio; pero aquestas construccions no deuen ser á propòsit de las tals festas, tota vegada que fa ja una pila de dias que n' hi ha algunas que funcionan.

Las personas que tranzitan pels carrers se miran ab ayre pensatiu y 's preguntan las unas á las otras.

—¿Qué sab d' aixó de las festas?

—Que diu que al calendari del any que vé n' hi haurá quatre ó cinch de novas.

—Vull dir las festas de Barcelona, las del centenari.

—¡Ah! No 'n sé res. ¿Y vosté?

—Tampoch. Al carrer de casa hi ha aquells llargandaixos punxaguts, que cauhen de passió d' ánima... y pari de contar—

Lo més desastrós es que las noticias que 's van escampant acaban d' enfosquir més y més la cosa.

Al carrer de Ponent tornan los quartos recullits y desisteixen d' adornarlo.

Al de Fernando la comissió dimiteix.

Los vehins de la Porta-ferrissa diu que no acaban d' entendres.

Los d' aquí s' arronsan.

Los d' allá arrian velas y se 'n tornan á casa.

Y 'l pobre Colon, dret á dalt de la columna, comensa ja á impacientarse y diu ab veu d' home cremat:

—¿Qué fem? ¿en qué quedem? ¿hi ha festas ó no?

Senyor Colon, vosté tè que perdonar: ara com ara no hi ha res segur.

L' Ajuntament está discutint lo programa fa dos ó tres mesos, y sense aquest requisit previ es impossible donar un pas endavant.

Quan tindrem lo programa fet, lo mirarem, lo sospesarem, lo calcularem... y llavors comensarem á clavar pals.

Y si pèl Octubre no tenim tot l' aparato combinat ¡qué diable!... ho entretindrem una mica més, y en lloch de celebrar lo quart centenari, celebrarem lo quint. ¡Cent anys se passan tan depressa!...

Colon pot, donchs, estar tranquil. Que tindrà festas es induptable: lo que no se sab de cert es si 's farán aquest sigle ó 'l sigle que vé.

La mandra ab que la Corporació municipal ha pres aquest assumpto no ha sorprès á ningú. L' Ajuntament s' ha guanyat fama de calmós, y no ha de volguer perdrea per una qüestió tan fútil com las festas del centenari.

Si li preguntan cómo está aquest tinglado, pot contestar ab remoltissima rahó:

—¿Cómo está la inspecció de las vaquerias? ¿cómo está la persecució de las sofisticacions d' alimentos? ¿cómo está la vigilancia de las tabernas?

¿No ho veuen? ¡Aixó es aixó! Si encare no ha en llestít aquests assumptos, de tan-

Al descubridor de las «Americanas»

Projecte de un monument que de tan artistich mata: podria ser erigit de pasta de xacolata.

ta trascendencia, ¿per qué s'ha d'anar a cuydar de las festas, d'una cosa que no s' refereix a la salut ni al benestar dels vehins de Barcelona?

Si 'ls badalls son contagiosos, també es contagiosa la indiferencia, que al fi y al cap vé a ser una especie de badall moral.

Lo poch zel del Ajuntament en lo que s' refereix al centenari s' ha encomanat als vehins. Ningú s' hi amohina, ningú porta pressa, ningú pensa en donar lo primer cop...

Y encare menos en donar la primera pesseta. Las comisiones que van pels pisos recaudant fondos reben contestacions molt saladas.

—Ning, ning! Som la comissió del carrer...
—Déu los ampari.
—Oh! No som pas pobres...
—Donchs que no 'ls ampari.
—Bé, digui ¿qué dona vosté? ¿no vol ajudarnos en res?

—¿Ajudarlos? Prou: m' ajunto ab la comissió y 'ls ajudaré... á demanar.
A pesar de tot aixó, *aún hay patria, Veremundo.*
Hi ha un carrer a Barcelona que ha comensat ja a adornarse. Ha sigut lo primer.
Es la Boria.
Ja poden dir per tot, que avuy per avuy a las festas del Centenari las están passant Boria avall.

A. MARCH.

Fas a'lardes d'hermosura, pero noya, has de saber que ab ta hermosura y dos quartos te donarán un llonguet.

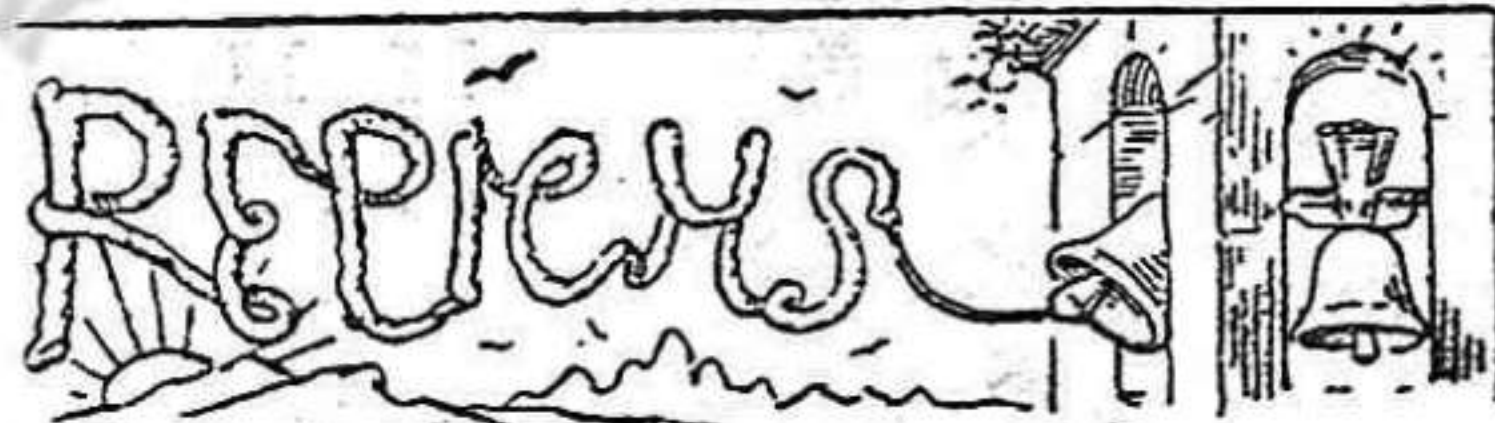
ANTONET DEL CORRAL.

¿Veus que lleugera es la boyra?
¿Veus que lleuger es lo vent?
Donchs es més lleuger encare, no ho neguis, lo cap que tens.

B. TRIPAS.

Se 'n vá l'estiu, fuig l'hivern, fá 'l mateix la primavera... se 'n van los fruits y las flors... tant sols las penas em quedan.

R. BRUNA.

A comissió del Mapa militar ha sortit cap a Fraga y Mequinenza á fi d'estudiar lo terreno en lo qual s' han d' efectuar durant lo mes de Octubre próxim las maniobras militares.

¿Que estudihi bé 'l terreno en honor y gloria del héroe de Sagunto!

Aquest podria relliscar y caure del caball. O bé del burro.

Al pendó de Santa Cren de la Palma se li han concedit los mateixos honors que 's tributan als infants d' Espanya.

¿Nombrar a un pendó infant!...

¿Quín dia nombran a un infant pendó?
Lo dia que algú tracti de afavorir al rey de las húngaras.

Al entrar á Espanya va ser fumigat D. Antón, que venia de Biarritz.

A pesar de tots los fums es impossible que puguin matarli 'l microbi que porta en lo més fondo de las entranyas.

Lo microbi de la cólera... contra las ideas liberals.

Diu un telégrama de Madrit:

«En las elecciones de diputats provincials ni tan sols hi ha prés part lo 10 per cent dels empleats que hi ha.»

¿Cóm diantre s' pot concebir que ni defensin el pá?

¡Bah! Será que deuen dir:

—¡Per lo que té de durá!...

Se ha reconcentrat á Barcelona y altras capitals de provincia la guardia civil de eaballeria.

—¿Qué hi há? ¿Qué passa?—deyan los espantadissos—¿Es que s' han de alzar partidas? ¿Es que s' ha de doná 'l cop?

Si, senyors: de donarse 'l cop se tracta.

La reconcentració de la guardia civil ha tingut per objecte triar als més guapos, als més bons mossos per anar á Madrit durant las festas del centenari.

¡Vegin, en vista de aixó, si allá á Madrit donarán el cop!

En Sagasta, en lo séu viatge, s' ha declarat oportunista.

Oportunista ignoro si ho es.

Ara, com á tunista á secas, ó siga partidari de corre la tuna, no s' pot negar; es tal vegada un dels primers d' Espanya.

Los jesuitas están á punt de reunirse á Mónaco al objecte d' elegir general de l' ordre.

Observin bé ahont se reuneixen.

A Mónaco, la terra clássica de la ruleta.

¡Ay, pobres jugadors si 'ls jesuitas apuntan!

Parlant *El Correo Catalán* dels motius que han tingut per pendre part en las elecciones, alegan que 'ls ho ha manat «Nuestro R... y Señor.»

Una R seguida de tres punts... ¿Qué voldrá dir?

Si 'n tingués dos en lloch de tres, podria voler dir Rey.

Ara, lògicament interpretat, no pot dir altra cosa que «Nuestro Ruch y Señor.»

En una secció de Gracia lo Noy de Tona va tenir dos vots.

Aquests dos vots son tal vegada 'ls dos únichs veraders que s' van emetre en aquell districte.

Es fama que 'l Noy de Tona va dihent:

—En las elecciones passadas tant mateix m' han fastidiat;

á no ser las tupinadas,

jo avuy fora diputat.

A Sarriá van ferho bé.

Lo número dels vots adjudicats als candidats consisteix en una xifra més ó menos elevada, ab la circumstancia especial de que totas las xifras acaban en cero.

Vots emesos: cero.

Valor dels diputats elegits: cero.

Lo *Banch d' Espanya* no fa més qu' enviar or al extranger.

L' or es aixis: á Espanya hi está malament.

Nou y flamant surt dels encunys, y flamant y nou se 'n va á passejar al extranger.

Y de allí ja no 'n torna.

Al menos succehis una * cosa.

Y es que 'ls empleats que cobran lo sou en or, y al extranger l' envian pera tenirlo més segur, prenguesin lo determini de anarse á reunir ab ell.

Espanya podria quedarse sense diners.

Pero á lo menos respiraría.

- 1.ª XARADA.—Ma-gra-na.
- 2.ª MUDANSA.—Llet—Llit.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Rafael Molina.
- 4.ª TERS DE SILABAS.—A R M A R I
M A R I A
R I A L L A

5.ª GEROGLIFICH.—Qui es á sobre, no es á sota. Han endavinat totas las soluciones los ciutadans Vicens de ca'n Badalona, Felip del Rebaix y Anton Pe-

rayre; n' ha endavinadas 4 Cato Carabela; 3 P. M. Marsans, Un Xarrapeta y J. del Bullit; 2 Palitrocas y Un Sarauhista; y 1 no més Cotxero de lujo y Pau Astals.

ENDEVINALLAS

XARADA

Animal que l'home estima veurás, si ho endavinas, en ma prima. Agrade a tota persona passar las nits d'istiu en ma segona. Y llegida pel darrera en un jóch trobarás a ma tercera. Per si encàr no m'comrens, a la carrera te diré qu'algú t'è dos hu-segona, y que n'es un carrer de Barcelona la prima la segona la tercera.

J. BUÉ VENTURA

ANAGRAMA

Un dia va di'n Vidal que'l total de la Carlota va ferse mal a la pota y va posarli total.

PACO CORBELLA VILAR.

TRENCA-GLOSCAS

ELVIRA CASAL LLADÓ

Formar ab aquestas lletres lo nom de tres flors. JAUMET DE TARRASSA.

GEROGLIFICH

ONCLE
TIA X
LI
FIN:

J. F. NABRUD.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—Segona: part de la persona.—Tercera: aliment pels animals.—Quarta: població catalana.—Quinta: nom

d'home.—Sexta: verb usat en lo modo infinitiu.—Septima: joya.—Octava: adverbí.—Novena: vocal. V. MIRÓ SARDÀ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans A. Prats Miró, Sicuteram, Pepet dels Ous, F. Castas P. Pere Nilar, Coto Carabela, Dos cómicis tronats, Cap de Vern, Sagunto, Rosendo Carrau, Francesch Torres, G. Gali, J. Segura, J. Romeu Torres, F. Clevall, R. R. Dalmau, David Tina, B. A., Tirreno, Campanyó y Aldrofeu, G. Colina, J. Güell (a) Pistras, J. Y. Bosc, y M. Planas.—Lo qu'envian aquesta semana no fá per casa. Ciudadans Poma de Cardedeu, Mata-sogras, Itram y Evob, Peró Bernat, F. Arolas M., J. Trullás, Rufo, J. Escachs y Vived, Mata-sogras, Pau Guerra, J. Segura, Ollime, Rey Nano, F. Parera, y P. G. y B. de V.: Insertarem alguna cosa de lo que ns envian. Ciudadá P. P. T.: Está bé y l'publicarem.—F. Ll. (Trempl): Tal vegada la continuació de la cosa acabaria per ferse pasada.—Aguilera: L'article es fluixet.—L. Gali: L'idea es molt gastada.—M. R. de las Planas: Va bé y ho insertarem.—A. G. y B.: No ns acaba de fer flissos.—S. Bonavia: Es bastant fluix.—P. Legrin: Rebut lo folletó y gracias.—Hereu del Vendrell: Es bastant regular.—Sabataret del Poble Sec: La poesia no té prou interés.—B. Durán: No vá bé.—R. Mallorquí: Es molt poca cosa.—Pistacho: També es bastant fluix lo que ns envian.—J. Amarats: Publicarán los versos.—J. Manubens Vidal: Idem idem.—J. Targarona: No trobem que valgui la pena de publicarse.—Anonim de Blancafort: Las cartas han de venir firmadas, y lo que ns envia vosté ademés hauria de ser inteligible, ja que no'n hem pogut treure l'agua clara.—T. Tarrida: La poesia sense ls ripsos que conté podria anar de lo demés insertarem alguna cosa.—C. Claris: Va bé.—Emegysé: Es fluixet.—Joanet Púas: Va bé.—Salvador Bonavia: Quedan acceptats los versos.—J. Usón: Ja pot passar á recullir lo que demana.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

GRAN NÚMERO EXTRAORDINARI

del Festiu y Popular Senmanari

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

en conmemoració del

Quart Centenari del Descubriment d'América

SORTIRA A LLUM

durant las próximas

FESTAS DE COLÓN

TEXT ESCULLIT

ameno é interesant, degut als principals literats catalans

ILUSTRACIÓ EXPLÉNDIDA

executada pels reputats dibuixans

M. Moliné; A. Mestres; J. Lluís Pellicer; J. Pascó; Blanco Coris; R. Miró y altres

GRABATS pels procediments més moderns y perfectes

IMPRESSIÓ esmerada y ab paper superior

CONSTARA LO NÚMERO ab sa cuberta elegantíssima, de QUARANTA PAGINAS

Creyem que al posarlo á la venta

no n' hi haurá per qui 'n voldrá

1892